

7

ณ คฤหาสน์สกุลชยา เมืองชิงโจว สาวใช้ในชุดสีฟ้าอ่อนนางหนึ่งวิ่ง
ตึงๆ กลับเข้ามาในห้องของคุณหนู นางเปิดปากพรั่งพ้อไม่ยั้งมือออกไป
ด้านนอก "สวรรค์ สวรรค์ คุณหนู ข้างนอกมีคนแห่มาเต็มไปหมดเลย
เจ้าคะ!"

"ย้อมแก้กันมาล้นหลามแน่นอน ก็เล่นมีแก้วแหวนเงินทองติดตัวไป
ยามออกเรือนมากมายเช่นนั้น แม้ต้องแต่งกับคนพิการจะเป็นไรไป เอ้อ...
ขอ...ขอประทานโทษเจ้าคะคุณหนู" ผู้ที่หลุดปากออกมาคือสาวใช้ชุดสีชมพู
อีกนางหนึ่งซึ่งอยู่ในห้องกับคุณหนู นางทำหน้าตื่นเพราะผลอกกล่าววาจา
ไม่สมควร ละล่ำละลักขอโทษยกใหญ่ ขณะมองไปทางคุณหนูที่บัดนี้แต่งตัว
เสร็จสรรพ เตรียมพร้อมโยนลูกแพรไหมเสียงคู่อย่างรู้ลึกลับ

"ไม่เป็นไร ที่เจ้าพูดมาเป็นความจริง"

ชย้อวีชีนในอาภรณ์แพรไหมยังยิ้มแยมแจ่มใสเหมือนกับเมื่อครั้งปี

ก่อนที่เรื่องไม่คาดฝันอันโหดร้ายครั้งนั้นยังไม่เกิดขึ้น รอยยิ้มของนางสว่างไสวจับใจผู้คน

สาวใช้ทั้งสองที่คอยติดตามปรนนิบัติเห็นเช่นนั้นก็กลับยิ่งรำวรานใจ ขอบตาปลิ้นแดงเรื่อขึ้นมา

"ห้ามร้องไห้ นะ วันนี้เป็นวันมงคล" ซยาอวีชินยิ้มกล่าวอีกครั้ง

"งานมงคลอะไรกัน หากไม่เพราะคุณหนูไม่ยอมให้นายท่านกับสูหยิน เห็นคุณหนูครั้งใดเป็นต้องตรอมใจ มีหรือจะเลือกออกเรือนไปด้วยวิธีนี้"

"นั่นสิเจ้าคะ คุณหนูที่เคยขี้เล่นซุกซนมาตลอด พอเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นกลับรู้จักใส่ใจความรู้สึกของผู้อื่นยิ่งนัก ฮือ ๆ..."

สาวใช้ผลัดกันกล่าววาทะคนละประโยค หยาดน้ำตาร่วงพรั่งจากขอบตา ครั้นเห็นทั้งสองน้ำตาไหลพรากไม่หยุด ซยาอวีชินรู้สึกละอายใจนัก ที่จริงเรื่องราวไม่ได้เป็นเช่นนี้สักหน่อย แต่จะให้นางเล่าความจริงก็ไม่ได้สรุปว่านางเป็นบุตรที่อกตัญญูที่สุดในได้หลายนานแท้ทีเดียว หลังจากวันนี้ นางออกเรือนไปอย่างราบรื่น ก็หวังเพียงว่าบุพการีจะไม่ต้องเป็นห่วงนาง มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่เช่นนั้นนางคงจะบาปหนาสาหัสเหลือเกิน

"ได้เวลาแล้ว ออกไปได้แล้วละซินเอ๋อร์"

สูหยินซยาเดินเข้ามา ครั้นเห็นเหล่าสาวใช้ที่ร่ำไห้จนคราบน้ำตาเต็มหน้า นางก็พานจะร้องไห้ขึ้นมาด้วย โดยเฉพาะเมื่อเห็นบุตรสาวยังคงฝันยิ้มร่า นางยิ่งอาลัยอาวรณ์หนัก

นางเดินไปทูลลงตรงหน้าของบุตรธิดา สบสายตากับลูกสาวสุดที่รักซึ่งนั่งอยู่บนรถเข็น "เจ้าตัดสินใจจะทำเช่นนี้จริงหรือ จะไม่นึกเสียใจภายหลังแน่นอน?"

"ใช่แล้วท่านแม่" นางพยักหน้า

"ข้างนอกมีคนแห่มามากมายเช่นนั้น จะมานึกเสียใจตอนนี้ได้อย่างไร"
จู่ๆ น้ำเสียงหนักอึ้งเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

สองแม่ลูกเลื่อนสายตาไปที่ประตู ก็เห็นนายท่านชย่ำกำลังก้าว
เข้ามาเช่นกัน

เขาโน้มกายแล้วตบที่มือของบุตรสาวเบาๆ "ออกไปได้แล้วละ"

ในใจของชย่ำอวีชินโคกเศร้ายิ่งนัก แต่นางรู้ว่าจะทำให้บุพการี
เป็นห่วงต่อไปไม่ได้อีก "เจ้าคะ"

ครูเดียวสมาชิกสกุลชย่ำทั้งสามคนก็มาถึงหอเลือกคู่ การหาคู่ครอง
ในครั้งนี้งใหญ่ผิดธรรมดา หลังจากป่าวประกาศออกไปเมื่อหนึ่งเดือนก่อน
ข่าวก็แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว กลายเป็นเรื่องครึกโครมไปทั่วเมืองซึ่งใจ

ส่วนในยามนี้การปรากฏตัวของคนสกุลชย่ำทำให้เสียงกู่ร้องด้วยความ
ยินดีดังกระหึ่มไปรอบบริเวณ แม้ชย่ำอวีชินวัยสิบเจ็ดปีจะเดินเหิน
ไม่สะดวก ต้องนั่งอยู่บนรถเข็นที่ต่อขึ้นเป็นพิเศษ แต่ดวงหน้าจิ้มลิ้ม
พร้อมเพราดวงนั้นยังคงดึงดูดสายตาผู้คนเช่นเดิม

ในฐานะบุตรเพียงคนเดียวของพ่อค้าใหญ่แห่งเมืองซึ่งใจ บัดนี้
กลับต้องตกอยู่ในสถานะที่ทำได้เพียงโยนลูกแพร์หอมเสียงคู่ ความอาลัย
อาวรณ์และความร้าวรานบนใบหน้าของผู้สูงวัยสกุลชย่ำทั้งสองคนยิ่งปรากฏชัด
แต่ก็เป็นคำร้องขอของบุตรสาวสุดที่รัก นางยื่นกรานแน่วแน่ว่าจะฝาก
ความสุขอีกครั้งชีวิตที่เหลือให้สวรรค์เป็นผู้ตัดสิน พวกเขาก็ได้แต่คล้อยตาม
และวอนขอให้เบื้องบนเมตตาบุตรสาว ประทานแหล่งพักพิงที่ดีให้แก่นาง
เสียงฆ้องดังขึ้น ผู้คนที่ออ้อยู่เบื้องหลังหอเลือกคู่ล้วนเงยบเสียงลง

นายท่านซย่าสุดหยาใจลึก เริ่มต้นกล่าวขอบคุณผู้คนที่มาเข้าร่วมอย่างพร้อมเพรียงด้วยเสียงดังฟังชัด ก่อนจะชี้แจงแจ่มชัดว่าผู้ไม่จริงใจอย่าได้ริลอง เงื่อนไขของผู้รับลูกแพรไหมได้ประกาศไปก่อนหน้านี้แล้ว บุคคลที่ปฏิบัติตามไม่ได้หรือมีคุณสมบัติไม่เหมาะสมห้ามทะเล่อทะล่าเข้ามาแย่งลูกแพรไหมเด็ดขาด...

สูหยินซย่าคอยเฝ้าอยู่ข้างกายบุตรสาวอย่างใกล้ชิด พยายามฝืนกลิ่นหยาดน้ำตา "จะเริ่มแล้วนะซินเอ้อร์"

ซย่าอวีซินพยักหน้า มือถือลูกแพรไหมมองไปยังฝูงชนที่เบียดเสียดเบื่องลาง รอยยิ้มบนใบหน้าเล็กจ้อยผิดแผกน้อยๆ ที่จริงนางรู้สึกกระวนกระวายใจอย่างยิ่ง เกิดบุคคลผู้เป็นเป้าหมายของนางไม่มาจะทำอย่างไร

ไม่ ไม่สิ ทางที่ดีเขาอย่ามาจะดีกว่า เกิดนางต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือเขาจริง จะต้องมิชะตากรรมที่น่าอนาถจนถึงขนาดเป็นแน่

แต่...แต่เขาจะไม่มากก็ได้อีกนั่นแหละ เพราะที่ขาทั้งสองข้างของนางต้องใช้การไม่ได้ก็เพราะเขา...

นางพินลมหายใจเฮือกยาว ทอดมองไปยังกระแสดชนที่ยิ่งแห่แหนเข้ามาล้นหลาม แต่ละคนชูไม้ชูมือพร้อมรับทุกขณะ แต่ท่ามกลางศิรัษะยุบยับนับหมื่นนั้น นางเหลียวซ้ายแลขวาแต่ก็ไม่พบ 'คนผู้นั้น' เลย

ไม่สนแล้ว! นางจะตกเป็นภรรยาของผู้ใดก็ได้ให้สวรรค์ตัดสินแล้วกัน

ซย่าอวีซินไม่กล้ามองลงไปเบื่องลาง ตาโตปิดสนิท แล้วโยนลูกแพรไหมในมือออกไปเต็มแรง...

"ของข้า!"

"เป็นของข้า!"

เสียงเฮลิคอปเตอร์ระงมไปทั่ว สถานการณ์กลับกลายเป็นโกลาหลตาม ลูกแพรไหมที่ลอยคว้างกลางอากาศแล้วตกลงเป็นเส้นโค้ง คนที่เบียดก็เบียด ที่วิ่งก็วิ่ง ที่หกดะเมนก็หกดะเมนกันยกใหญ่ ลูกแพรไหมถูกบดป่ายไปมา เสียงตะโกนยื้อแย่งลอยมาจากทุกทิศทาง หัวใจของชย่าอวีซิ่นก็พลอยเต้น หนักหน่วงและว้าวุ่นไปตามเสียงเหล่านั้น

ทันใดนั้นเสียงครวญครางด้วยความผิดหวังดังขึ้นระลอกหนึ่ง จากนั้น คือความเงียบกริบราวป่าช้า

จบกัน! ลูกคนประหลาดที่ไหนคว่าลูกแพรไหมไปได้งั้นหรือ มิเช่นนั้น โฉนแม้แต่เหล่าสาวใช้ข้างกายนางยังไม่ส่งเสียงสักแอะ!

ชย่าอวีซิ่นลืมหงุดงดากลมโตที่สีขาวดำตัดกันชัดเจนอย่างร้อนรน ทันใดนั้นใบหน้าหล่อเหลาเจ้าเล่ห์ดวงหนึ่งก็โผล่ขึ้นท่ามกลางฝูงชน ครั้น สายตาของนางเลื่อนไปหยุดที่ลูกแพรไหมในมือเขาด้วยอาการลุกลี้ลุกลน นางก็แทบจะเป็นลมล้มพับไป

สวรรค์! เขา...เขามาจริงๆ ด้วย! นางรู้สึกปากคอแห้งผาก อ่อนเปลี้ย ไปหมดทั้งร่างอย่างเฉียบพลัน

จบกันแล้ว จบกัน ดันถูกประมุขแห่ง 'องค์กรอัสเซอ' ทายถูกเข้าให้ แล้ว โอวเงินเวยโผล่มาตามคาด เขามาแย่งลูกแพรไหมจริงๆ!

คนทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างตาค้างกันไปเป็นแถว โอวเงินเวย เป็นบุคคลซึ่งเป็นที่โจษขานอย่างยิ่ง เขามีทรัพย์สินมีอำนาจ มีกิจการ ร้านค้าทั้งในเมืองซิงโจว เมืองหลวง และตามหัวเมืองใหญ่ เพียงแต่กิจการ ที่ว่าออกจะพิเศษสักหน่อย ส่วนใหญ่จะเน้นที่การกินดื่ม หอคณิกา และ บ่อนการพนันเป็นหลัก โดยเฉพาะ 'ความสำเร็จ' ของสองประการหลังยิ่ง

ไม่อาจหาผู้เทียบเทียม หากแต่บุรุษเช่นนี้ยังต้องมาแย่งลูกแพรใหม่ด้วยหรือ!
ผู้สูงวัยสกุลชยาทั้งสองยิ่งตกตะลึงจนปากอ้าตาค้าง พวกเขาไม่เคย
คิดฝันเลยว่าจะมีเขยขวัญเป็นถึงเจ้าแกใหญ่ผู้มีกิจการหอคณิกาและ
ป่อนการพนันมากที่สุดในแคว้นอินทวน

ในลานกว้างยังคงเจียบกริบเช่นเดิม หลายคนแข็งทื่อเหมือนหุ่นกระบอก
ไปเสียแล้ว หนึ่งในเดียวที่เคลื่อนไหวก็คือโอวเงินเวย ชายหนุ่มรูปงามหล่อเหลา
ผู้เปี่ยมด้วยความสุขุมทรงอำนาจแต่กำเนิดกำลังแหวกฝ่าฝูงชน ย่างขึ้นสู่หอ
เลือกคู่ที่ละก้าว เขาพยักหน้าให้ผู้สูงวัยสกุลชยาด้วยความเคารพ ก่อนจะ
หันไปจับจ้องชยาอวีชินที่อยู่ต่ำกว่าเขามากโขชนิดไม่วางตา

"ไม่พอใจที่เป็นข้าหรือ" เขาเลิกคิ้วคลี่ยิ้ม ใบหน้าหล่อเหลาเต็มไปด้วย
ด้วยความเบิกบาน

ครั้นเห็นรอยยิ้มเยียบเย็นของเขา ชยาอวีชินขนหัวลุกซู่ พยายามค้น
วจาจากคำคอที่ผิดเพี้ยน "ปะ...ปะ...เปล่า"

ทำไมชีวิตของนางถึงอัปโชคขนาดนี้! แม้น 'กล้าเดิมพันต้องกล้า
รับความพ่ายแพ้' แต่นางไม่เคยคิดเลยจริงๆ ว่าความแค้นระหว่างเขากับ
นางจะหยั่งรากฝังลึกถึงเพียงนั้น ล้ำลึกกระทั่งเขายอมถอยจากเมืองอันเจิง
มาถึงเมืองชิงโจวเพียงเพื่อมารับลูกแพรใหม่ ชัดขวางชั่วชีวิตที่เหลือของ
นางจนหมดสิ้น

โอวเงินเวยยกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ จูๆ เขาก็โน้มตัวลงประชิด
โคมสะคราญผู้งามหมดจดที่นั่งอยู่บนรถเข็น พิมพ์ด้วยระดับเสียงซึ่งมีแต่
นางที่ได้ยิน "ไม่ได้เจอกันนานนะ"

ชยาอวีชินจ้องชายหนุ่มที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม พร้อมรอยยิ้มที่ปราศจาก

ความจริงใจโดยสิ้นเชิง ก่อนจะกลืนน้ำลายอีกใหญ่

ไม่ได้เจอกันนานแค่นั้นกัน หลังจากทีนางเกือบจะจามขวานไป โดนจุดที่ไม่สมควรแตะต้องตรงหว่างขาของชายหนุ่มครั้งนั้น จนบัดนี้เพิ่งผ่านไปกว่าครึ่งปีเท่านั้น นางรู้สึกเอนเอียงไปทาง 'พบหน้าหรือจะสู้คะนึ่งหา' มากกว่า...

"สวรรค์! ข้าไม่อยากเชื่อเลยว่าที่เจ้ากันข้าออกไปเพียงเพื่อไปรับ ลูกแพร์ใหม่ของนางเนียนะ!"

ภายในห้องโถงบ้านพักสกุลโหวในเมืองซิงโจว เกียนอ้อลุ่น สหายสนิทของโหวเงินเว่ยที่จู่ๆ ต้องจับพลัดจับผลูมาเป็นสักขีพยานในการแต่งงานและเลี้ยงรับรองแขกเหรื่อของสหายรักอย่างไม่ทันตั้งตัวอดสบตอกออกมาไม่ได้

แขกเหรื่อทั้งหมดลากลับไปนานแล้ว ส่วนป่าวรับใช้ก็ถูกส่งให้ถอยออกไปก่อน เขาไม่จำเป็นต้องสนใจคนอื่นอีก ที่สุดก็ระบายออกมาได้เต็มเสียงสักที

รู้ทั้งรู้ว่าเรื่องใหญ่ที่สุดของเมืองซิงโจวในวันนี้คือการที่ซยาอวี่ซิ่นจะโยนลูกแพร์ใหม่เสียดู๋ ส่วนเขาและสหายสนิทเผอิญมาทำธุระที่เมืองข้างๆ พอดี เนื่องจากเมื่อกว่าครึ่งปีก่อนเคยผูก 'ดวงอริ' ไว้กับนาง พวกเขาถึงได้ตั้งใจแะมาชมเอาสนุก นึกไม่ถึงว่าสหายสนิทจะเกิดกินยาผิด ปากอ้างว่าจะไปทำธุระ แต่เพียงเขาหันกลับมา เพื่อนรักก็กระโจนไปคว้าลูกแพร์ใหม่ไว้เสียแล้ว

นี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อที่สุดเท่าที่เขาเคยประสบมาตลอดเวลายี่สิบแปดปี มันเปรียบเหมือนฝันร้ายโดยแท้

ที่น่าสยดสยองกว่านั้นคือสหายนิตที่มีหอสุราอยู่ในเมืองซึ่งใจ
ยังจัดงานมงคลขึ้นทันที เขาดื่มฉลองกับทุกคนที่เขามาร่วมยินดี บางคน
ไม่สนใจถึงกับดื่มมาตลอดรายนาง กระทั่งเพิ่งถอยทัพไปเมื่อครู่

"สวรรค์ เจ้าคือโอวเงินเวยจริงหรือ โอวเงินเวย เจ้ารีบตื่นได้แล้ว"
เถียนอี่ลุ่นขมวดคิ้วมุ่นอย่างรับไม่ได้

โอวเงินเวยร่ำรวมมหาศาล ดำเนินกิจการบ่อนการพนันและหอคณิกา
ตามหัวเมืองใหญ่ โดยเฉพาะหลายปีมานี้ยังเปิดหอสุราและโรงเตี๊ยม
แห่งแล้วแห่งเล่า ขอบข่ายกิจการแผ่ขยายใหญ่โต ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงตัวเขา
ที่เป็นหนุ่มรูปงาม มีรัศมีอันสูงศักดิ์ทรงเสน่ห์ดุจองค์จักรพรรดิติดตัวมา
แต่กำเนิด หากบอกว่าเขาเป็นองครักษ์ทนายาก็ไม่มีผู้ใดกล้าค้านว่าเป็นตัวปลอม
แล้วเหตุใดบุรุษเช่นนี้ต้องไปแย่งลูกแพรวไหมเสี่ยงคู่บ่าวนั้นด้วย

อีกทั้งเงื่อนไขเพียงข้อเดียวของการเสี่ยงคู่ครั้งนี้คือช่ย่าอวี่ซินต้องเป็น
ภรรยาเอก ส่วนในภายหลังจะรับอนุอีกสักกี่คนนั้นไม่มีข้อจำกัด นอกจากนี้
นี้เพื่อให้สกุลช่ย่ามีทายาทสืบสกุล เงื่อนไขอื่นๆ ที่ยื่นเสนอยังรวมถึงการมอบ
ทายาทให้นางเพื่อสืบทอดทุกสิ่งของสกุลช่ย่าต่อไป

ที่ว่าหลายปีมานี้ผู้คนต่างเล่าลือกันว่าโอวเงินเวยมีบุตรที่ไข่มุขไขว้
ภายนอกจวนจะทะลุร้อยอยู่แล้ว แม้ข่าวลือจะเกินจริงไปบ้าง แต่ก็ชี้ให้เห็น
ว่าด้วยวาสนาเรื่องอิสตรีและความเจ้าสำราญของเขา ชายหนุ่มไม่เคย
ขาดแคลนผู้หญิง แล้วเหตุใดเขาต้องแกว่งเท้าหาเสี้ยน เข้าไปผสมโรงแย่ง
ลูกแพรวไหมกับคนอื่นด้วย

"นี่เจ้าได้ยีนที่ข้าพูดหรือไม่" ครั้นได้ระบายอารมณ์ไปคำรบหนึ่ง
เถียนอี่ลุ่นก็ตวัดตามองสหายนิตด้วยความหงุดหงิดแสบหนึ่ง

"ไม่ได้กลายเป็นเรือเสียแล้ว" โอวเงินเว่ยยิ้มเรื่อยเฉื่อย หากแต่รอยยิ้มนั้นมีได้หยังลึกลงในแววตา ที่จริงเขากำลังเดือดปุด แต่ต้นสายปลายเหตุก็มีเพียงเขาที่รู้ดีที่สุด

"ใช่ ก็เล่นกราบไหว้ฟ้าดิน เลี้ยงแขกหรือรวบรัดเสร็จสรรพ ไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่่น้อยจริงๆ" เกียนอ้อลุ่นสายหน้า

เนื่องจากหลังเกิดเรื่อง ผู้สูงวัยสกุลชยาทั้งสองคนหมายจะให้การแต่งงานครั้งนี้เป็นโมฆะ เพราะที่จริงชื่อเสียงของสหายนิตไม่นับว่าดีนัก จนใจที่เขากลับไม่รู้จักถกฉวยโอกาส ยังคงยืนกรานเสียงแข็งว่าตนมีคุณสมบัติเหมาะสมจะรับลูกแพรวไหมเสียคู่ ทั้งยังยืนยันหนักแน่นว่าจะจัดงานมงคลรับรองแขกทันที ไม่เหลือพื้นที่ให้กลับตัวสักนิด

เนื่องจากโอวเงินเว่ยมีภารกิจรัดตัว เดิมที่ตัดสินใจจะเดินทางกลับเมืองอันเจิงในคืนนี้ หากแต่ผู้สูงวัยสกุลชยาต่างขอร้องแล้วขอร้องอีก เขาถึงยอมค้างแรมที่บ้านพักสกุลโอวต่ออีกคืน

"นี่ก็ดีแล้ว โบราณกล่าวว่าเศษเสี้ยวในคืนส่งตัวมีค่าพันตำลึงทอง ข้าควรกลับห้องเสียที" โอวเงินเว่ยหยิบจอกขึ้นกระดกสุราที่เหลืออยู่รวดเดียวแล้วลุกขึ้น

"ขอให้เจ้าเข้าหอกับนางให้ได้ก็แล้วกัน" เกียนอ้อลุ่นกล่าวอย่างไม่อนาทรยกน้ำชาที่เย็นชืดไปนานแล้วขึ้นดื่มอีกใหญ่

"เรื่องนี้คงต้องดูตามสถานการณ์" เขายิ้ม ตอบอย่างตรงไปตรงมา

"ตามสถานการณ์?" เกียนอ้อลุ่นงงัน จู่ๆ พลันนึกถึงความเป็นไปได้ อีกประการขึ้นมา "เจ้าคงได้ข่าววงในอะไรมาใช่หรือไม่ ถึงได้แต่งงานกับนางกะทันหันเช่นนี้"

ที่เขาถามออกไปแบบนี้ใช้ว่าไม่มีเหตุผล บางทีอาจเพราะดำเนินกิจกรรมบ่อนการพนันและหอคณิกา ทำให้โอเวนเว่ยรู้จักผู้คนมากหน้าหลายตา ตอนนั้นราชวงศ์อันชวณกำลังระส่ำระสาย จักรพรรดิล้มลงในต้นหาละเลยราชกิจ เหล่าเชื้อพระวงศ์และขุนนางราชสำนักต่างวาดฝันถึงบัลลังก์จักรพรรดิ ในจำนวนนั้นแบ่งเป็นฝ่ายชิงชิงอ่องและฝ่ายอัครเสนาบดีผู้ซึ่งมีไพร่พลแข็งแกร่งที่สุดคอยคานอำนาจกันอยู่

มีข่าวว่าการรวบรวมสมัครพรรคพวกและกำจัดฝ่ายตรงข้ามของทั้งสองฝ่ายทำให้เหตุลอบสังหารที่วางแผนมาอย่างแยบคายเกิดขึ้นเป็นระยะ

ด้วยเหตุนี้ต่อให้มีความเสี่ยงสูงลิบ แต่เพื่อเงินรางวัลก้อนโต เหล่านักฆ่าจึงยังเคลื่อนไหวไปทั่วทุกแห่ง และเพราะมีงานชุกชุม เพื่อปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วงและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นักฆ่าไม่น้อยจึงรวมกลุ่มกันเป็นกลุ่มพันธมิตรลับๆ

ส่วนโอเวนเว่ยเป็นผู้ที่เดินทางรอนแรมไปทั่วปฐพี ย่อมเล็งเห็นโอกาสของทางการค้าครั้งนี้มานานแล้ว แต่เขาไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับนักฆ่าที่แปดเปื้อนคาราโลหิต เพียงแต่อาศัยบ่อนการพนันและหอคณิกาที่มีอยู่ในเมืองหลวงและหัวเมืองใหญ่ในการคบค้าสมาคมกับเหล่าราชินิกุล ขุนนางราชสำนัก หรือแม้แต่ชาวยุทธ์ฝ่ายอธรรม ไม่เพียงได้รับข่าวสารมาไม่น้อย เขายังซุบเสี้ยวลูกน้องที่จงรักภักดีและมีฝีมือฉกาจจำนวนมากให้คอยเป็นสายในแต่ละพื้นที่ แคลการซื้อขายข่าวสารก็ทำรายได้มหาศาลแล้ว

ดังนั้นผู้ที่ทำข้อมูลลับไว้ไม่น้อยอย่างเขาย่อมต้องรู้อะไรมาอย่างแน่นอน

นัยน์ตาสีดำของสหายสนิทเป็นประกายผิดปกติ แต่โอเวนเว่ยกลับ

ไม่ยอมสานต่อจินตนาการของเธอ เพียงแต่ตบไหล่ของสหายแล้วกล่าวว่า "เจ้าคิดมากไปแล้ว แต่คืนนี้ข้าได้จัดเตรียมหญิงงามไว้ปรนนิบัติเจ้า อย่าให้นางต้องรอนาน รีบกลับห้องเสียเถอะ"

เพียงสดับคำ เกียนอีลุ่นก็ถลึงตาใส่เขาทีหนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์ "คืนนี้เจ้าจะไม่ให้ข้าได้หลับได้นอนหรืออย่างไร รู้ทั้งรู้ว่าสตรีได้ข้าล้วนกล้าแต่ต้อง แต่ไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับหญิงคนิกาเด็ดขาด"

"วางใจเถอะ นางผู้นี้ไม่รับเราเข้าชี้ และไม่ฝืนใจให้เจ้าต้องผดาคความ เป็นชายเจ็ดหน รีบไปจัดการเถอะน่า ยังอึดอั้นไว้ไม่นานพอหรือ" ครั้นโอวเงินเวยกกล่าววาจาหยอกเข้าจบ ก็หัวเราะร่าออกไปจากห้องโถง

เกียนอีลุ่นจนคำพูด ข้อดีของการคบหากับมิตรอย่างโอวเงินเวยคือ มีนารีให้เสพสำราญไม่สิ้นสุด ข้อเสียก็คือครั้นหญิงงามล่วงรู้ถึงมิตรภาพอันแนบแน่นระหว่างเขากับโอวเงินเวย ไม่มีนางใดไม่ทุ่มเทปรนเปรอเขาสุดชีวิต ผลลัพธ์คือเขาต้องถูกริดน้ำรักจนเกือบแห้งตายอยู่รอมร่อ กระทั่งสิ้นวาจจะไม่แต่ต้องหญิงคนิกาอีกต่อไป

แต่ว่านอกจากหญิงเหล่านี้ กุลสตรีที่ไหนจะยอมให้เขาแต่ต้องได้สังเดช

ช่างเถอะ ๆ อันที่จริงเขาก็ไม่ได้พลิกเมฆาฝ่าพิรุณมานานแล้ว ในเมื่อสหายสนิทปลีกตัวไปเข้าห้องหอ งั้นเขาก็ไปหาความสุขบ้างแล้วกัน

พระจันทร์เสี้ยวโค้งมนดูจะพาน โอวเงินเวยเดินตัดผ่านสวนดอกไม้ที่ประดับประดาโคมไฟสว่างไสว สาวเท้าผ่านหอสูงที่มีอักษรมงคลคูติดอยู่ทั่วทุกแห่ง กระทั่งก้าวเข้าสู่ห้องหอ สิ่งที่ประจักษ์แก่สายตาดังคงเป็นสีแดง

ที่อาบแสงไปทั่วบริเวณ อวลกลิ่นอายอันเป็นมงคล

ภายในห้องหอ พอสาวใช้ทั้งสองที่ติดตามหญิงสาวมาจากสกุลชยา เห็นโอวเงินเวยเข้าก็รีบทำความเคารพ "ท่านเขย"

ที่จริงพวกนางรู้สึกทำอะไรไม่ถูก ปรนนิบัติรับใช้คุณหนูมานานมานาน จะอย่างไรก็ไม่เคยคิดว่าสามีของคุณหนูจะเก่งกาจถึงเพียงนี้ ครั้นเห็น นายท่านและสุหยินหมายปฏิเสศการแต่งงาน เขาถึงกับจัดเตรียมพิธีการและ งานเลี้ยงฉลองที่ทั้งหรูหราและครึกครื้นได้ภายในเวลาสองชั่วยาม โดยไม่ให้คุณหนูต้องน้อยหน้าแม่แต่น้อย ครั้นเผชิญหน้ากับบุรุษผู้มั่งคั่งด้วย ทรัพย์สินและอำนาจเช่นนี้ พวกนางรู้สึกยำเกรงยิ่งนัก

แววตาเจ้าเล่ห์ของโอวเงินเวยทอดมองไปยังเจ้าสาวภายใต้ผ้าคลุมหน้า สีแดง นางไม่ได้นั่งอยู่บนเตียงมงคล แต่ยั่งนั่งอยู่บนรถเข็นของตนเอง

ท่านพ่อตาสดๆ ร้อนๆ ของเขาเล่าว่ารถเข็นคันนี้ตีมาจากโลหะ ทั้งเบาและคล่องตัว เมื่อนั่งบนรถเข็นสามารถใช้คันจับที่อยู่เหนือล้อทั้งสอง ข้างควบคุมการเดินหน้า ถอยหลัง และหยุดได้ด้วยตนเอง แต่เห็นที่คี่นนี้... นางคงจะไม่ได้ใช้มันเสียแล้ว

สายตาของเขาเลื่อนไปหยุดที่สาวใช้สองคนที่ยังยืนแข็งทื่อไม่ขยับอย่าง นึกสนุก "พวกเจ้าออกไปเถอะ"

"จะให้พาคุณหนูไปที่เตียงก่อนหรือไม่เจ้าคะ"

"จริงสิ เพราะไม่ว่าท่านเขยจะเข้ามาตอนไหน พวกเราคิดว่าให้ คุณหนูนั่งบนรถเข็นจะสบายกว่า ก็เลย..."

"ข้าจัดการเอง" เขากล่าวอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ทั้งคู่พยักหน้า แล้วเหลือบมองคุณหนูที่นั่งอยู่บนรถเข็นด้วยความเป็นห่วง

แวบหนึ่งก่อนถอยออกไป

เขาเข้ามาแล้ว? หน้าซำในห้องก็มีเพียงเขาและนาง...ครั้นตระหนักถึงจุดนี้ ชย่าอวีชินที่นั่งสง่าอย่างวางท่าพลันใจเต้นรัวเร็วตั้งกลองศึก ฝ่ามือเปียกชุ่มด้วยความตื่นเต้น ใจอยากจะบังคับรถเข็นตามออกไปให้รู้แล้วรู้รอด ทว่าอีกเสียงหนึ่งในใจกลับกระตุ้นให้นางเกิดความกลัวอย่างเอาเป็นเอาตาย

ไม่ๆ! อย่าเพิ่งถอดใจไปชย่าอวีชิน อย่างน้อยเขาก็เคยปราศรัยภายใต้เงื้อมมือเจ้า อย่าทำตัวเหมือนคนขี่ลาดดาขวาสี

ทันใดนั้นท่อนแขนอันทรงพลังคู่หนึ่งก็ซ้อนร่างนางขึ้น หญิงสาวที่รู้สึกว่าร่างกายลอยคว้างอยู่กลางอากาศอย่างกะทันหันเพียงจะสะดุ้งโหยงก็ถูกโยนลงบนเก้าอี้อีกตัวอย่างไม่ปราณีปราศรัย หาใช่พูกนอนนุ่มน้อมอย่างที่คาดคิดไว้

ผ้าคลุมหน้าถูกคันขึงมงคลเกี่ยวขึ้นโดยไม่ให้ตั้งตัว ภายใตแสงสลัวจากเทียนคู่ลายหงส์เคียงมังกร แววดางงวยของนางสอดประสานกับสายตาเหยี่ยมเกรียมของโอรสเงินเวย ชายหนุ่มยังอยู่ในชุดเสื้อคลุมลายมังกรสีเล็บสีแดงฉาน แลดูหล่อเหลาพรราวเสน่ห์ หากแต่แววดากลับดูร้ายยิ่งนัก

อีกทั้งนางยังสังเกตเห็นว่าเขาพานางมาที่ด้านหลังของโถ๊ะกลมส่วนรถเข็นและเตียงมงคลยังอยู่ที่อีกฟากของโถ๊ะ เหตุใดเขาจึงอุ้มนางมาตรงนี้

"คู่นี้มีชาติตระกูล หน้าตาดงงามหมดจด พอแต่งตัวขึ้นมาก็ดูเป็นผู้เป็นคนกับเขาเหมือนกันนี่" เขาหยักยกมุมปากคล้ายยิ้มและไม่ยิ้มในคราวเดียวกัน หย่อนตัวลงบนเก้าอี้ที่อยู่ข้างกายนาง

นางกระแอมกระไอให้โล่งคอ แล้วหัวเราะแห้งๆ ออกมาสองที "แหะๆ เช่นกันๆ ท่าน...ท่านพี"

"ท่านพี?" เขาหัวเราะเย็นชาทีหนึ่ง ก่อนจะหันไปรินสุราลงจอก "ยังหรือก ต้องคล้องแขนตี๋มสุราเสียก่อน"

คงไม่ใช่เหล่าพิชิตหรือคะ? นางทำใจดีสู้เสียดรับจอกสุรามงคที่เขา ส่งมา คล้องแขนชายหนุ่มอย่างเป็นงานเป็นการ ก่อนจะกระดกตี๋มด้วยท่าทาง สمانสามัคคี จากนั้นจอกว่างเปล่าสองใบก็กลับไปตั้งบนโต๊ะตามเดิม

โอวเงินเวยมองลูกกวาดมวงคล ถั่วลิสง ลำไย พุทราจีน และเม็ดบัว ที่เรียงรายอยู่เต็มโต๊ะพลางสายหน้า "ของเหล่านี้จะคู่ควรกับเจ้าได้อย่างไร"

"ทำไมถึงไม่คู่ควร" ซย่าอวีชินซักสังหรณ์ไม่ได้ขึ้นมาทันที

จู่ๆ ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นอ้อมโต๊ะ ตรงไปยังตู้ลิ้นชักหลังหนึ่งที่ตั้งอยู่ ข้างเตียง แล้วหยิบขวดกระเบื้องใบเล็กหลากสีขึ้นมาหลายใบ เขาเอ่ยถาม ระหว่างเดินย้อนกลับมา "เอาแบบไหนดี"

ซย่าอวีชินย่นคิ้วเล็กน้อย "นั่นอะไรนะ"

เขากระตุกยิ้มทันควัน "ทั้งหมดนี้เป็นของล้ำค่าที่ได้มาจากเหยียนหมิง 'พญามัจจุราช' แห่งปราสาทเขาสมุนไพรรันดับหนึ่งในใต้หล้า"

ดวงตาของหญิงสาวพลันเบิกกว้าง "เหยียนหมิง! ผู้ที่ศึกษาค้นคว้า เรื่องยาพิษโดยเฉพาะ คนคลั่งที่ปรุงได้แม้กระทั่งยาอายุวัฒนะ?"

โอวเงินเวยพยักหน้าและยิ้มรับ "ไม่ผิดหรอก ยาเหล่านี้ล้วนเป็นของ ที่ข้าทุ่มเงินก้อนโตซื้อมาจากเหยียนหมิง เจ้าดูเอาสิว่าชอบแบบไหน"

ครั้นเห็นชายหนุ่มจับจ้องตนเองอย่างไม่ประสงค์ดี นางปล้นขนหัวลุก ฐู "ข้ารู้สึกไม่ชอบสักอัน"

"อย่าเพิ่งด่วนปฏิเสธไป เจ้ายังไม่รู้สรรพคุณของพวกมันเลย" เขาคลี่ยิ้ม เรียงขวดกระเบื้องเหล่านั้นลงบนโต๊ะทีละใบอย่างเอาใจจริง ก่อนจะหยิบขึ้นมาหนึ่งใบ "หากกินมันลงไปเจ้าจะรู้สึกเหมือนมีมดนับหมื่นกัดกินหัวใจ เจ็บปวดจนขาดใจอย่างรวดเร็ว..." จากนั้นเขาก็หยิบขวดอีกใบหนึ่งขึ้นมา "ถ้ากินนี้ลงไป เจ้าจะกลายเป็นคนเสียดีกัดกินเนื้อและควักลูกตาตัวเองออกมาอย่างบ้าคลั่ง ส่วนขวดนี้ เพียงกลืนลงไปเจ้าจะรู้สึกเหมือนมีเปลวไฟแผดเผาไปทั่วร่าง ส่วนนี้ กินแค่เม็ดเดียวก็จะทำให้เจ้าคันคะเยอไปทั้งตัว ต้องเกาจนผิวหนังเหวอะหะวะทั้งเป็น เลือดเนื้อผสมกันจนสิ้นใจ..."

ยิ่งเขาไล่พรรณาสรรพคุณของตัวยาแต่ละขวดด้วย 'ความหวังดี' ดวงตาเป็นประกายสุกใสของนางก็ยิ่งเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ เหงื่อเย็นขึ้นไหลซึมทั่วร่าง

เข้าใจอะไรผิดหรือไม่ เขาไม่ป้อนอาหารที่สื่อถึงความเป็นสิริมงคลให้นางกินก็ช่างเถอะ แต่นี่คิดจะยัดเหยียดยาพิษให้นางทั้งอย่างนี้ สถานการณ์แบบนี้ไม่ใช่ว่าแม้แต่โลงศพเขาก็เตรียมไว้แล้วหรอกระ

"คิดสังหารภรรยา ท่านจะตกนรกขุมที่สิบแปดเอาได้นะ" นางเตือนสติเขาอย่างมีน้ำใจ

"ใครว่า"

"ข้านี้แหละ ไม่ว่าใคร...ไม่สิ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็คงเห็นพ้อง"

"เห็นพ้อง?" โฉวเงินเว่ยหัวเราะอย่างขำร้ายทีหนึ่ง แววตาพลันเปลี่ยนเป็นเชือดเฉือน "มาว่ากันตามตรง ซย่าอวีซิ่น เราไม่ได้เพิ่งรู้จักกันวันนี้ คนที่ฉลาดเป็นกรดอย่างเจ้าจะถูกผู้อื่นทำร้ายจนสูญเสียวรยุทธ์ ช่วงลางเป็นอัมพาตได้อย่างไร บอกมา เจ้ากำลังเล่นละครอะไรกันแน่"

"ขออ้อล่ะ คนเรามีก้าวพลาด อาชามีย้ำพลัง ท่านคิดว่าข้ามีความสุขนักหรือไง" เอ่ยถึงเรื่องนี้ นางรู้สึกขอกข์ยิ่งกว่าผู้ใด ขอทึเถอะ นางไม่ได้อยากเป็นเช่นนี้สักหน่อย

"ม้าพยศอย่างเจ้านะหรือจะก้าวพลาด ข้าไม่เชื่อ" เขามองนางอย่างเย็นชา

"เช่นนั้นท่านก็พิสูจน์สิ หรือจะลงมือกับข้าสักหลายหมัดก็ยอมได้ ดูซิว่าข้าจะสวนกลับหรือหนีไปไหนได้หรือไม่" นางมองเขาอย่างไม่สบอารมณ์ ก็ตอนนี้ข้าทั้งสองข้างของนางขยับไม่ได้จริงๆ นี่

นึกไม่ถึงว่าเขากลับยิ้มออกมาหน้าตาเฉย เพียงแต่รอยยิ้มนี้มีเลศนัยแอบแฝง คล้ายว่าเขาสืบรู้เรื่องอะไรบางอย่างอยู่แล้ว ทำเอานางรู้สึกไม่สบายตัวขึ้นมา

ที่จริงโอรสเงินเว่ยได้สืบค้นมาบ้างแล้ว แต่เพราะเรื่องที่นางถูกลอบทำร้ายตั้งแต่ต้นจนจบล้วนไม่เผยแพร่เลยแม้แต่หน่อย นั่นกลับยิ่งดูน่าสงสัย โดยเฉพาะเมื่อวรยุทธ์ของนางมีได้อ่อนด้อยเลยสักนิด ยอดฝีมือที่สามารถทำร้ายนางจนปางตาย แม้จะนอนรักษาเยียวนานสามเดือนยังไม่อาจรักษา วรยุทธ์และขาทั้งสองข้างของนางไว้ได้ บนโลกนี้มีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น

จากท่าทางเย้ยหยันของเขา ซยาอวีชินมั่นใจได้เรื่องหนึ่ง "เห็นที่ท่านคงไม่เชื่อข้า แล้วก็ร้านจะลงไม้ลงมือกับข้า แต่ข้าคงต้องขอเตือนความจำท่านก่อน ไม่มีผู้ใดบังคับให้ท่านมารับลูกแพรไหมของข้าสักหน่อย"

"แล้วอย่างไร" คิ้วหนาเลิกขึ้นเล็กน้อย

นางขี้จุกตัวเอง "ในเมื่อตอนนี้ข้าเป็นภรรยาของท่าน ผู้เป็นสามีอย่างท่านก็สมควรจะอุ้มข้าไปที่เตียง พวกเราต่างคนต่างนอนคนละมุม แล้ว

สิ้นสุดวันอันยาวนานนี้เสียที ท่านเห็นเช่นไร"

"เจ้าคิดว่าด้วยความแค้นของเราในอดีต ข้าจะแต่งเจ้าเข้ามาเพื่อ
ปรนนิบัติพัดวี คอยทะนุถนอมเจ้างั้นหรือ"

แม้เขาจะกำลังยิ้มน้อยๆ แต่นางประจักษ์ได้ชัดเจน ความเยียบเย็น
ในดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นซึมซาบลงสู่เบื้องลึกของจิตใจ นางพลันรู้สึกเหมือน
ดิ่งวูบสู่กันเหว

"ข้าก็ไม่ได้ฝันหวานขนาดนั้น เพียงแต่..." นางถอนหายใจเฮือก "แต่
ความแค้นระหว่างเราจะโทษข้าคนเดียวก็ไม่ได้มิใช่หรือ อิกอย่างคินนี่ก็เป็นคิน
เข้าห..."

"คิดว่าข้าจะมีอารมณ์พิศวาสอยากเขมือบเจ้ารีง"

"ข้าก็ไม่ได้เข้าข้างตัวเองเช่นนั้น" นางไม่ไข่พวกหลงตัวเองสักหน่อย
แม้เขาจะหล่อเหลาจนน่าหมั่นไส้ก็ตาม โดยเฉพาะยามจับจ้องเขาภายใต้
แสงเทียน ความสูงศักดิ์ทรงเสน่ห์นั้นยิ่งดูเย้ายวนน่าหลงใหล ทำเอาหัวใจของ
นางเต้นโครมครามไม่เป็นจังหวะ

"หรือเจ้าคิดเขมือบข้า แต่ครั้งนี้เจ้าไม่มีโอกาสตริ่งข้าไว้บนเตียงอีกแล้ว"
ครั้นกล่าวถึงการปะทะกันครั้งสุดท้าย เขายังเดือดจัดจนขบฟันแน่น

"ขอร้องล่ะ หากข้ามีทางเลือก คินนี่คงไม่มากราบไหว้ฟ้าดินอยู่กับ
กับท่านเด็ดขาด" นางก็สนใจเช่นกันนั่นล่ะ! "ข้าอยากนอนแล้ว ในเมื่อท่าน
ไม่ยอมอุ้มข้า เช่นนั้นก็กรุณาเรียกสาวใช้สองคนของข้ากลับมา พวกนาง
ช่วยกันพยุงข้าขึ้นเตียงได้"

"ไม่จำเป็น ไม่เช่นนั้นเจ้าก็นอนอยู่ตรงนั้นสักคืน หรือไม่ก็คลานลงจาก
เก้าอี้ ค่อยๆ ตะเกียกตะกายอ้อมโต๊ะแล้วปีนขึ้นเตียงเองแล้วกัน" ชายหนุ่ม

ไข่นิ้วชี้เส้นทางอย่างมีน้ำใจ ก่อนรวบขวตกระเบื้องเหล่านั้นกลับไปวางไว้ในตู้ตามเดิม

ชยาอวีชินอ้าปากค้าง มองตามชายหนุ่มที่เดินกลับไปที่ชอบเพียงเขาถอดเสื้อคลุมลายมังกรสีเล็บสีแดงตามด้วยรองเท้าบูทแล้วแผ่หลา ลงบนเตียงอย่างสำราญใจ

"หลับให้สบายละ" เขากล่าวขณะรังผ้าห่มขึ้น

"โก...โกหกน่า ท่านทำแบบนี้ได้ยังไง ข้า...ข้าจะเรียกคนแล้วนะ" หญิงสาวที่เพิ่งหวนคืนสติร้องขู่เล็กน้อย

"ในช่วงเวลาหมื่นหมื่นเช่นนี้ ข้าขอเตือนเจ้าอย่าส่งเสียงร้องส่งเดชจะดีกว่า โดยเฉพาะเวลาที่สายลมราตรีพัดแรง เกิดไปเข้าหูพวกบ่าวรับใช้เข้า ก็ไม่รู้ว่าจะฟังออกหรือไม่ว่าเจ้ากำลังเรียกคนหรือว่า..." ถ้อยคำถัดมาเขาจใจยังไขว่ไม่กล่าวต่อ

"โอวเงินเว่ย เกิดเป็นคนหัดมีคุณธรรมเสียบ้าง แต่งข้าเข้ามากลับ ทารุณภรรยา จะนับเป็นลูกผู้ชายได้อย่างไร" หญิงสาวเดือดจัดจนหน้าแดงก่ำ ลำคอแข็งเกร็ง ดวงตาคู่งามที่คุโชนด้วยเปลวเพลิงจ้องเขม็งไปยังบุรุษที่ปิดตาลงเสียแล้ว

แต่เขากลับเพียงขยับเปลี่ยนทำให้สบายตัว เตรียมเข้าสู่ห้วงนิทรารมณณ์เท่านั้น

นางยังตะโกนด้วยความกรุ่นโกรธต่อไปครู่หนึ่ง เขากลับไม่ขยับไรรู้ว่าจกล้ายจมสู่นิทรานี้เสียแล้ว

เป็นหมูหรือไงนะ ถึงได้หลับง่ายหลับตายนัก นางทั้งมิโห้ทั้งห่อเหี่ยวใจ ขณะรินชาให้ตนเองแล้วยกดื่มอีกหนึ่ง จากนั้นจึงปลดมงกุฎหงส์อันหรูหรา

หากแต่หนักอึ้งจนแทบทนไม่ไหวลงบนโต๊ะ

วันเวลาแห่งความทุกข์ระทมมาถึงแล้ว ชย้อวีชิน เจ้าจกัมนำรับกรรม เสียเถอะ นางถอนหายใจออกมาเบาๆ มีเอียนไปหยิบถั่วลิสงแล้วโยนขึ้นข้างบน อ้าปากกรอ แล้วถั่วลิสงก็ร่วงลงเข้าปากอย่างสวยงาม จากนั้นนางโยนขึ้นไปอีกเม็ด แล้วก็ร่วงเข้าปากอีกครั้ง...

ฉับพลันนั่นเองนางก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันที สายตาเบิกบาน เลื่อนไปยังลูกกวาดมวงคลและลำใยที่วางอยู่บนโต๊ะ นางคว้าลำใยขึ้นมา กำหนึ่งแล้วปาลใส่คนที่อยู่บนเตียงโดยไม่ลังเลแม้แต่ิน้อย

น่าเสียดาย นางสูญเสียนิ้วรยุทธ์เสียแล้ว ไม่สามารถใช้กำลังภายในส่งไปให้ไกลกว่านี้ได้ ลำไยกำนั้นมิได้ร่อนลงบนหน้าของชายหนุ่ม แต่ไปตกลงบนพื้นหน้าเตียง หากแต่นางยังไม่ยอมแพ้ เป้าหมายสูงสุดอยู่ที่ใบหน้า อันหล่อเหลาจนน่ารังเกียจดวงนั้น นางปาลำใยไปทางชายหนุ่มกำแล้วกำเล่า ประหนึ่งเทพธิดาโปรยบุปผา

ปัญญาอ่อน ไม่มีทางโดนเสียหรอก โอิวเงินเวยยังไม่หลับ เขาหลบหัวเราะเยาะกับการกระทำแบบเด็กๆ ของนาง ในใจพรางคิดว่า...ดูซิว่าเจ้าจะเล่นต่อไปได้สักกี่น้ำ

ที่ว่าเขาดูถูกความอดทนของนางเกินไป ถัดจากนั้นคือเม็ดบัว ลูกกวาดมวงคล และถั่วลิสงที่ลอยลิ่วแล้วร่วงลงอย่างไม่หยุดยั้งอยู่ในห้อง

นางปาล! ปาลเข้าไป! ตะบ๊ะบนปาลใส่เขาอย่างไม่ลดละ แม้จะไม่ทำให้เจ็บให้คัน แต่ย่อมรบกวนการนอนหลับแน่นอน คนอย่างชย้อวีชินไซ้จะรังแกกันได้ง่ายๆ

เส้นเลือดสีเขียวตรงหน้าผากของโอวเงินเวยเต้นตุบ เขาลุกพรวด

ขึ้นนั่งทันที แต่เพิ่งก้าวลงจากเตียง ลำไยกำโตกลับลอยมาต้อนรับ ปะทะเข้าที่ใบหน้าของเขาอย่างจัง ทำเอาเขาหน้าเปลี่ยนสีทันที

"โดนแล้ว!" ซย่าอวีชินหัวเราะชอบใจใหญ่ พลันคว้าถั่วลิสงขึ้นมาอีกกำ แต่เมื่อเห็นเขาจำพรวดไปที่ตู้เก็บของ พอดูว่าขวดกระเบื้องได้ใบหนึ่งก็ตรงดิ่งมาที่นางทันที

หญิงสาวหน้าถอดสี รีบโยนถั่วลิสงกลับไปในถาดเหมือนเดิม แสร้งปั้นหน้าแยมยิ้มในพริบตา "ขอโทษ ฮ่า ๆ...แค่ล้อเล่นเท่านั้น ท่านนอนเถอะนอนหลับให้สบาย" ผู้รู้จักเวลาเป็นยอดอัจฉริยะชน แม้นางจะไม่โหจนกัด้พันกรอดก็ตาม

โอวเงินเวยหรือดวงตาสีดำสนิทลงครึ่งหนึ่ง "หากมีอีกครึ่งหนึ่ง ข้าไม่รับรองว่าจะทำอะไรลงไป" เขากล่าวพลงแกว่งขวดในมืออย่างข่มขวัญนางยิ้มเฟื่อน "วางใจได้ ไม่มีครั้งต่อไปแน่นอน"

เขาจับจ้องนางอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายกำลังสำรวจใจให้แน่ใจว่านางจะไม่กล้ารบกวนการนอนของเขาอีก ก่อนจะหมุนตัวไปเก็บขวดยาลงในตู้ กลับไปเอนกายลงบนเตียงอีกครั้ง

เพียงครู่เดียว ภายในห้องก็มีเสียงลมหายใจของเขาดังขึ้นสม่ำเสมอ ซย่าอวีชินมองชายหนุ่มอย่างตัดพ้อ นี่เขาหลับไปแล้วจริงหรือ เอื้อความแค้นระหว่างพวกเขาหยั่งรากลึกถึงเพียงนั้นเลยหรืออย่างไร ในหัวของบุรุษผู้นี้ยัดอะไรไว้กันแน่ ในเมื่อเขารังเกียจนางนัก เช่นนั้นการแต่งงานครั้งนี้มีเท่ากับหาเรื่องใส่ตัวหรือ

หรือว่า...นางถูกคิดถึงความเป็นไปได้บางอย่างขึ้นมาได้ หรือที่นางกวัดแกว่งขวานครั้งนั้นทำให้ 'ตรงนั้น' ของเขาเสียหาย เพราะนางเป็น

คนหาเรื่องก่อน เขาจึงไปแย่งลูกแพร์ใหม่เป็นการเอาคืน ให้นางอยู่อย่าง
เดียวตายไปทั้งชีวิต?

แต่นางจำได้ว่าไม่ได้จามโดนตรงนั้นเสียหน่อย...

ช่างเถอะ ไหนๆ นางก็นอนไม่หลับอยู่แล้ว ถึงอย่างไรก็ได้แต่นั่งแสร้ง
เช่นนั้นก็อาศัยช่วงคำคืนเงียบส่งด่าผู้คน ต้องกลับมาทบทวนให้ดีเสียแล้ว
ว่านางเคยสร้างวีรกรรมอะไรกับเขาไว้บ้าง

2

เมื่อเจ็ดเดือนก่อน ณ เมืองอันเจิง...

รัตติกาลมีดมืดดูจมน้ำหมึก เงาน้ำดำตะคุ่มสามร่างโลดแล่นเร็วรี่ ล่วงล้ำ
เข้าสู่คฤหาสน์หรือหราชของโอรสเงินเว่ย

ในจำนวนนั้นเงาร่างที่เล็กบางที่สุดเคลื่อนไหวได้ว่องไวที่สุด ทั้งยังทำหน้าที่
เป็นผู้นำทาง นางพาคณชุดดำทั้งสองข้ามลำธารและสะพานคดเคี้ยวอย่าง
ชำนาญทาง ตัดผ่านศาลา ระเบียบทางเดิน และสวนดอกไม้ที่ถูกรังสรรค์ขึ้น
อย่างวิจิตรบรรจง ภายใน 'สวนรุ่งโรจน์' ที่กินอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล
และปลูกสร้างขึ้นอย่างงดงามอลังการ ทั้งยังได้ชุดทะเลสาบจำลองขนาดใหญ่
ไว้อีกแห่งหนึ่งนั้น ทั้งสามคนสามารถหลบเลี่ยงบรรดาบ่าวรับใช้และเวรยาม
ไปได้คล่องแคล่วแม่นยำ รวากับลวงล้ำสู่ดินแดนไร้ผู้คน

คนชุดดำร่างกำยำสูงใหญ่สองคนหันมาพยักหน้าแลกเปลี่ยนสายตา
กันเป็นระยะ พวกเขาทอดมองไปยังคนชุดดำที่คอยนำทางอยู่เบื้องหน้าด้วย

ความชื่นชม...ซย่าอวีซิ่น

นางเด็กน้อยคนนี้มีพรสวรรค์เหนือผู้คน ไม่ว่าจะวิทายุทธ์แขนงใดล้วนเรียนรู้ได้รวดเร็วและล้ำเลิศนัก ผนวกกับโปรดปรานความท้าทายเป็นนิสัย ทั้งยังมีความคิดอ่านไม่เหมือนผู้ใดและมีการจับสังเกตอันเฉียบคม ครั้นตั้งปณิธานว่าจะช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ก็ยิ่งอุทิศตนปฏิบัติภารกิจที่เป็นไปไม่ได้จนสำเร็จลุล่วงครั้งแล้วครั้งเล่า ในฐานะอาจารย์ของนาง ทั้งสองรู้สึกภาคภูมิใจยิ่งนัก

การรุกล้ำสวนรุ่งโรจน์ยามวิกาลครั้งนี้ ที่จริงได้วางแผนมานานนับเดือนแล้ว จุดประสงค์คือการนำตัวพานเหอ สตรีผู้มีความสำคัญสองต่อนางหนึ่ง กลับไปยัง 'พรรคเทียมฟ้า' ที่พวกเขาสังกัดอยู่

พานเหอเป็นต้นฉบับของนาวิวิตินานแท้ นางเกรงว่าแผ่นดินจะสุขสงบเกินไป เพื่อเงิน ไม่ว่าเรื่องอะไรนางก็กล้าลงมือทั้งนั้น

ขณะนี้จิงซิ่นอ่องและอัครเสนาบดีคู่ต่างหมายช่วงชิงบัลลังก์ นางซึ่งเป็นนักฆ่าที่ใช้ทราบหญิงงามเมืองเป็นเกราะกำบังมีหน้าที่ล่อลวงขุนนางราชสำนักหรือลอบล้วงความลับแล้วถ่ายทอดให้จิงซิ่นอ่อง ครั้นล่วงรู้คำบัญชาของจิงซิ่นอ่องก็จะขายข้อมูลให้อัครเสนาบดีคู่ในราคาสูงลิบ เนื่องจากการแพร่พรายข่าวภายในของนางยังผลให้ทั้งสองฝ่ายต้องสูญเสียบุคลากรผู้สามารถไปไม่น้อย

หากแต่นางมีชั้นเชิงสูงส่ง ไม่เคยทำให้คนของสองฝ่ายระแคะระคาย บางทีอาจกล่าวได้ว่าเป็นโชคดีของนาง เนื่องจากขณะนี้เมืองคังกรักฆ่าที่ซื้อขายข่าวสารอยู่มากมาย คว่าไปทีใดยอมจับได้เป็นกำมือ คนของทั้งสองฝ่ายจึงได้แต่สงสัยว่ามีหนอนบ่อนไส้ ทำให้ผู้ที่ลงมือเพียงลำพังอย่างนางกลับ

ยิ่งลอยลำ

ยิ่งไปกว่านั้นนางยังรู้จักเลือกสรรแหล่งพักพิง ในฐานะดาวเด่น ผู้เลื่องชื่อที่ทำเงินได้มากที่สุดแห่ง 'หอหมื่นบุปผา' ของโอบอเงินเวย ทั้งรูปร่างหน้าตาและความรู้ความสามารถล้วนล้ำเลิศ ย่อมถูกประคองประหอมราวไขในหิน

แน่นอนว่าโอบอเงินเวยย่อมปฏิบัติต่อโอบอสะคราญนางนี้อย่างให้เกียรติเช่นกัน เขาได้ปลุกหอพานักหลังใหม่ขึ้นในคฤหาสน์ของตน เพียงแต่ให้พานเหอออกไปปรากฏโฉมที่หอหมื่นบุปผาเพื่อเรียกแขกเป็นครั้งคราวเท่านั้น เวลาส่วนใหญ่นางจะขลุกอยู่ในหอสูงที่ถูกรังสรรค์ขึ้นอย่างวิจิตรหรูหราที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คอยรับรองบรรดาแขกสำคัญที่ต้องการรักษาความลับและยอมทุ่มเงินก้อนโต

พานเหอมีชีวิตสุขสำราญเป็นที่สุด แต่นางกลับไม่รู้จักพอ นางให้ข้อมูลจริงเท็จ จงใจสร้างข้อพิพาทให้เกิดความบาดหมางกว่าเก่าเพื่อจะได้ขายข่าวได้มากขึ้น พฤติกรรมของนางได้กลายเป็นหายนะร้ายแรง จึงถูก 'พรรคเทียมฟ้า' หมายหัวไว้นานแล้ว

แม้พรรคเทียมฟ้าจะเป็นเพียงองค์กรเล็ก ๆ แต่จุดประสงค์ในการก่อตั้งพรรคคือปราบปรามธรรมกำจัดคนชั่ว กอปรกับในกลุ่มของพวกเขา มีอาจารย์ใหญ่ผู้เก่งกล้าสามารถ มักสืบหาและรวบรวมข้อมูลลับสุดยอดได้รวดเร็วจับใจ คอยลากคอคนชั่วที่เร้นกายอยู่ในเงามืดมารับโทษ ซึ่งภารกิจจับกุมตัวครั้งนี้ก็เป็นคำสั่งของอาจารย์ใหญ่

ส่วนชยาอวีซินซึ่งเป็นเลือดใหม่แห่งพรรคเทียมฟ้าก็อาศัยวรยุทธ์ที่เหนือชั้น ไขความมืดเป็นเครื่องอำพรางกายจนลวงล้ำเข้ามาที่นี้ได้สำเร็จ

หลายต่อหลายครั้ง ทั้งยังคุ้นเคยกับสภาพภูมิศาสตร์ภายในสวนรุ่งโรจน์เป็นอย่างดี จนภายหลังถึงเลือกลงมือในคืนนี้

เนื่องจากพวกเขาล่วงรู้มาว่าวันนี้พานเหอไม่ค่อยสบาย จึงไม่ได้ออกรับแขก

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น ครั้นคนทั้งสามมาถึงเรือนบุปผชาติที่พักของพานเหอ ก็กระโดดเข้าทางหน้าต่าง ลงมือจัดสลบของพานเหอที่อยู่บนเตียง ครั้นวางหญิงสาวลงในถุ่ หนึ่งในพวกเขาก็แบกนางกลับไปก่อนตามแผนที่วางไว้

ส่วนชยาอวีชินกับอาจารย์อีกท่านยังต้องมุ่งหน้าไปที่บ้านพักอีกหลังหนึ่ง

ภารกิจครั้งนี้ของพวกเขายังรวมถึงการจับเป็นพ่อบ้านใหญ่ตู้คังหยวน ที่ทำงานอยู่ในสวนรุ่งโรจน์ ซึ่งนับเป็นชายใจดีอีกคนหนึ่งเช่นกัน แต่สำหรับเป้าหมายนี้ ชยาอวีชินได้เตรียมการ 'รับรองพิเศษ' ไว้แล้ว หลายคืนมานี้ นางปลอมเป็นบ่าวรับใช้ลอบปะปนเข้ามาลงมือเตรียมการในสวนรุ่งโรจน์ไม่น้อย ให้พ่อบ้านใหญ่ตู้คังได้รับบทเรียนอย่างสาสมโดยไม่รู้ตัวใครเป็นคนเล่นงานเขาด้วยซ้ำ

อาจารย์สามที่ยังคงอยู่ที่นี้ก็มีส่วนรู้เห็นเช่นกัน แต่ตอนนี้เขาชักนึกเสียใจขึ้นมาแล้ว เขากล่าวด้วยเสียงที่ตกลงจนแผ่ว "หากศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองรู้ว่าข้าปล่อยให้เจ้าทำเช่นนั้น ไม่พันต้องถูกด่ายกใหญ่เป็นแน่"

"ข้ารู้ว่าอาจารย์สามเอ็นดูข้าที่สุด อีกทั้งท่านก็รู้ว่าข้าทุ่มเทแรงกายแรงใจวางกับดักนี้ไปทำไม ท่านคงไม่คิดห้ามข้าตอนนี้หรอกนะ" นางกระซิบถาม

"ข้าย่อมรู้ดี เพราะหากดั่งคั้งหยวนเข้าสู่พรรคเทียมฟ้าเมื่อไหร่ เจ้าคิดจะสั่งสอนเขาก็ไม่มีโอกาสแล้ว อาจารย์ใหญ่ของเจ้าไม่ยอมให้เจ้าเล่นพิเรนทร์เด็ดขาด"

เขารู้ว่าสวายน้อยคนนี่ยังมีนิสัยเหมือนเด็กอยู่มาก หากไม่เพราะนางมีวรยุทธ์แข็งแกร่งล้ำเลิศ คนของพรรคเทียมฟ้าย่อมไม่มีผู้ใดกล้าให้นางมาเสี่ยงแน่นอน อย่างไรก็ตามแต่ชาตินี้เลย ต่อให้ชาติหน้านางก็อย่าหวังจะได้ออกโรง เพราะนางจิตใจดวงมกเกินไป ตรงไปตรงมาเกินไป

"ผู้รู้ใจขามีเพียงอาจารย์สามท่านนั้น ข้าไปก่อนละ อีกครู่หากได้ยินเสียงสัญญาณ ท่านค่อยมาช่วยข้าแบกคน" นางขยิบตาให้อย่างขี้เล่น

"ระวังด้วย" เขาพยักหน้าให้นาง จากนั้นจึงเร่งร่างกายอยู่ใต้เงาไม้ครุฑริมชยาอวิชันพยักหน้ารับคำ แล้วสำแดงวิชาตัวเบามุ่งไปยังเรือนอีกหลังหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว การออกปฏิบัติภารกิจในคืนนี้ นางตระหนักดีว่าบุคคลเดียวที่ต้องระมัดระวังคือโอรสเงินเวยที่ขลุ่ยตัวอยู่ในแวดวงพ่อค้าและเหล่าขุนนาง เป็นบุรุษผู้รักอิสระเสรี อาจารย์ใหญ่ยังกำชับเป็นมั่นเหมาะ คนผู้นี้แลคล้ายไม่เป็นโล้เป็นพายหากแต่มีความคิดแยบคายนัก จะต้องระวังให้มาก

แต่นางกลับไม่พะวงแม้แต่น้อย จากข่าวที่ได้ยินมา โดยปกติโอรสเงินเวยซึ่งมักเดินทางไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวจะพำนักอยู่ที่เมืองอันเฉิงอย่างมากไม่เกินสองเดือน ซึ่งหลายเดือนมานี้เขากำลัง่วนอยู่กับการตระเวนดูกิจการตามเมืองต่างๆ ทางตอนใต้

ระหว่างใช้ความคิด นางกระโดดข้ามกำแพงทรงโค้งเข้าสู่บ้านพักของตู้คั้งหยวน จังหวะเดียวกับที่เห็นบุรุษร่างสูงใหญ่คนหนึ่งที่ยืนอยู่หน้าห้องโถง

กำลังทำท่าโบกไม้โบกมือให้บ่าวรับใช้สองคนถอยออกไป

รัตติกาลมืดมิดเกินไป เเงจากกระเบื้องหลังคาบดบังใบหน้าของเขา
ไปกว่าครึ่ง แต่นางมั่นใจว่าเขาต้องเป็นคู่คั้งหยวนไม่ผิดแน่ แม้ยามที่นาง
ลอบเข้ามาวางกับดักเขาจะถูกส่งไปทำธุระข้างนอก ทำให้นางไม่เคยเห็นหน้า
ค่าตาเขามาก่อน แต่ได้ยินว่าคู่คั้งหยวนจะเดินทางกลับมาในคืนนี้ ยิ่งเห็น
ท่าทางยโสवादิตที่เขาขับไล่บ่าวรับใช้ นางยิ่งแน่ใจว่าเป็นเขาแน่นอน

นางซุ่มรออย่างเงียบเชียบ ครั้นเห็นบ่าวรับใช้เดินออกไปจากบ้านพัก
รอบด้านเงียบสงัด ทันใดนั้นนางก็เห็นกายออกไป ทั้งยังไม่ลืมสงสัยสะกิด
เล็กน้อย

"ใคร"

ดังคาด พ่อบ้านใหญ่ผู้ซึ่งได้ยินว่าเป็นผู้ฝึกยุทธ์คนหนึ่งพลันไล่ตาม
มาทันที

นางโลดเล่นเข้าไปที่หลังลานกลางบ้านด้านขวา ที่นี้มีศาลาหอสุง
มากมาย ทั้งมีหมู่มวลงพฤษาปลูกไว้ไม่น้อย นางเห็นกายขึ้นไปซ่อนตัวอยู่
หลังต้นไม้ต้นหนึ่ง อีกฝ่ายไล่กวดมาติด ๆ ตอนนั้นเองก้อนหินจำนวนมาก
จากไหนไม่รู้ระดมยิงใส่เขายกใหญ่

แหวตาของบุรุษผู้นั้นเข้มขึ้น เขาริบเบี่ยงตัวหลบพัลวัน ครั้นเห็นคน
ชุดดำวูบผ่านไปยังต้นไม้ใหญ่อีกต้น เขาก็ตั้งต้นตามไปอีกครึ่ง

ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายใต้การคำนวณของชยาอวีซัน นางได้ชื่อว่าเป็น
มือฉมังในการวางกับดักขั้นยอดทีเดียว

และเป็นอีกครั้ง หนังกายที่ติดตั้งไว้บนต้นไม้ระดมยิงก้อนหินเล็ก ๆ
ชุดใหญ่ ชายหนุ่มถูกบีบให้ต้องเบี่ยงตัวไปด้านข้างอีกครั้ง หากแต่สิ่งที่

โผล่มาตรงหน้าคือตาข่ายขนาดยักษ์ ทำเอาเขาต้องชะงักกึกแล้วกระโดดถอยหลังแทน นึกไม่ถึงว่าเพียงเท่าสัมผัสพื้น ดินบริเวณนั้นพลันพังครืนร่วงทั้งร่วงหล่นวูบสู่เบื้องล่าง ขณะเดียวกันกลิ่นจุนก็อย่างหนึ่งก็ประดังเข้าสู่โพรงจมูก ครั้นตั้งตามอง ชายหนุ่มแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาเมื่อพบว่าเขาตกลงมาในหลุมน้ำคร่ำ

เขากลับลมหายใจเตรียมกระโจนกลับขึ้นไป แต่แผ่นโลหะหนักอึ้งกลับเลื่อนเข้ามาปิดเหนือศีรษะทันที ด้านบนยังมีเสียงของหนัก ๆ กระทบกันคล้ายกำลังวางของทับอีกชั้นลอยมา

"สมควรตาย!" เขาสบถอย่างกราดเกรี้ยว แต่ต้องรีบหุบปากฉับ เพราะตำแหน่งที่เขาอยู่มีกลิ่นเหม็นร้ายกาจตลบทำให้เขาจำต้องกลืนหายใจเว้นแต่ส่วนศีรษะ ตอนนี้อวัยวะทุกส่วนของเขากำลังแช่อยู่ในหลุมน้ำคร่ำที่ลึกไม่น้อยเลย ต่อให้มิกำลังภายในแก่กล้าสักแค่ไหน เขาก็จวนจะถูกกลืนน่าสะอิดสะเอียนรมจนแทบสิ้นสติอยู่แล้ว

ทันใดนั้นแผ่นโลหะพลันเลื่อนเปิดออก ต่อให้พะอืดพะอมแค่ไหน ชายหนุ่มก็ยังอาศัยโอกาสเดินพลังส่งตนเองขึ้นมา นึกไม่ถึงว่าคนด้านบนได้คำนวณไว้เสร็จสรรพ จังหวะที่เขาเพิ่งกระโจนขึ้นถึงพื้นกลับถูกจี้สกัดจุดอย่างต่อเนื่อง เขายับเขยื้อนตัวไม่ได้ และไม่อาจอ้าปากขอความช่วยเหลือ

สมควรตาย! มันเป็นใครกันแน่! ก็ตรงหน้าเขาไม่เห็นจะมีเงาใครสักคน!

"ยังมีของดีรอเจ้าอยู่!"

น้ำเสียงหวานหูของสตรีเพศพลันดังขึ้น เขาอดลึงตาใส่หญิงร่างเล็กบางในชุดปฏิบัติการยามวิกาลที่โผล่มาตรงหน้าเขาอย่างกะทันหัน แม้ผ้าสีดำจะบดบังดวงหน้าไปกว่าครึ่ง แต่ความสะใจที่ปรากฏในดวงตาดำกลับ

เป็นประกายคู่นั้นกลับไม่อาจปิดบังได้แม้แต่บ่อย

จากนั้นเขามองนางชูมือขึ้นด้วยความสงสัย วินาทีต่อมานางบีบจมูก เขาไว้กะทันหัน เล่นเอาชายหนุ่มต้องอ้าปากสูดรับอากาศเสือกใหญ่...หากแต่เขาไม่ควรทำเช่นนั้นเลย ของเผ็ดจุนชนิดหนึ่งถูกเทกรอกเข้ามาในปากทันที พริบตาเขารู้สึกว่าลิ้นแสบร้อนราวถูกเผา นี่มันพริกนี่!

"คนसारเลว! ชั่วช้าสามานย์! เล่นกวาดทั้งชายและหญิง ดีแต่รังแกคนอ่อนแอไร้ไหม ทำเก่งไปสิ! จะเอาอีกหน่อยไหมล่ะ" ซย่าอวีชินทำท่าจะกรอกพริกที่อยู่ในมือใส่ปากของชายหนุ่มอีกครั้ง

อีกฝ่ายจึงนางกลับราวจะกินเลือดกินเนื้อ แค่แวตาก็แทบจะสังหารคนได้อยู่แล้ว

เสียชีวิตที่นางไม่ครั้นคร้ามสักริด แต่เพราะกลิ่นที่โชยจากกายเขาทำให้นางผะดอยหลังไปหลายก้าว "เหม็นเหลือเกิน"

จังหวะนี้เองชายหนุ่มถือโอกาสสำคัญสำหรับออกมาสูดชีวิต รสชาติเผ็ดร้อนของพริกทำเอาช่องปากของเขาแสบร้อนไปหมด ผนวกกับถูกจี้สกัดจุดไปอยู่ เขาจึงได้แต่ไอเอาพริกที่อัดแน่นเต็มปากออกไปอย่างเอาเป็นเอาตาย อีกทางก็หมายจะเดินกำลังภายในทะลวงจุดที่ถูกสกัดไว้

"ช่างเถอะ ข้าไม่เล่นแล้ว" ซย่าอวีชินล้วงขลุ่ยออกมาเป่าไม่กี่ครั้ง เสียงของมันมีเอกลักษณ์มาก ฟังละม้ายคล้ายเสียงลม ดังนั้นจึงไม่เป็นที่ผิดสังเกต เป่าสามยวสองสั้นนั่นคือสัญญาณลับ

แต่เป่ามาสักรัดแล้วแท้ๆ เหตุใดอาจารย์สามยังไม่ปรากฏตัว หรือจะเกิดเรื่องกับเขาเข้าแล้ว คิดถึงตรงนี้นางก็รีบหมุนตัวตรงกลับไปยังทิศที่อาจารย์สามซ่อนอยู่ที่ทันที

สมควรตาย นางคิดหนีแล้ว! ดวงตาสีดำของไอวเงินเวยหรีล่ง หากแต่ไม่อาจส่งเสียงใดๆ ทันใดนั้นภายในห้องโถงพลันบังเกิดความเคลื่อนไหว แค่ครู่เดียวเขาก็เห็นสหายสนิทเดินถือโคมไฟเข้ามาในลาน

แต่เนื่องจากเขาถูกจองจำอยู่ระหว่างภูเขาจำลองและต้นไม้ใหญ่ ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ลับตาและปลอดภัยอีกทั้งรัตติกาลมืดสลัว สหายสนิทเดินผ่านไปมาก็ยังไม่เห็นเขาสักที ชายหนุ่มจึงได้แต่ส่งเสียง "อ้อ อ้อ แค่ก แค่ก แค่ก" เพื่อดึงความสนใจจากสหาย

ในที่สุดสหายสนิทก็ได้ยินเสียงจนได้ เขารีบปรึมาหาไอวเงินเวยโดยเร็ว

"ไอวเงินเวย เจ้าจะเล่นไม้ไหนกันแน่ มาหลบอยู่ตรงนี้ทำไม รู้ทั้งรู้ว่าเพื่อน ๆ กำลังรอเจ้าไปรำลึกความหลังอยู่ที่เรือนรับรอง แต่เจ้ากลับตั้งใจมามุดหัวอยู่ที่บ้านพักของพ่อบ้านใหญ่ดู ช้ำยังไม่ยอมให้ใครเข้ามาสอบสวนอีก มันหมายความว่ายังไง"

ถ้อยคำชะงักก็กึก เกียนอี่ลุ่นรีบพุ่งมาตรงหน้าชายหนุ่ม เขาตาเบิกโพลงในตอนแรก จากนั้นก็รีบบีบจมูกแล้วม่งะถอยหลังไปสามก้าว

"สวรรค์! เจ้าไปตกถึงน้ำครำมาหรือไง ทั้งสกปรกทั้งเหม็นทั้งไปทั้งตัว!"

ไอวเงินเวยจ้องเขาราวจะกินเลือดกินเนื้อ แวดตาอันโกรธเกรี้ยวกำลังบอกเขาว่า นี่ไม่ใช่เวลามาพูดเรื่องนี้

"เอ๊ะ เจ้าขยับไม่ได้! พุดก็ไม่ได้!" เกียนอี่ลุ่นตกตะลึงขึ้นมาจริงๆ แล้ว

ไอวเงินเวยถือเป็นยอดฝีมือคนหนึ่งในยุทธภพเขี้ยวจะ

ยังไม่รีบคลายจุดให้เข้าอีก! นัยน์ตาสีดำสนิทของไอวเงินเวยบังเกิดประกายไฟลั่นเบรียะอีกครั้ง

ที่สุดเถียนอีลู่ผู้ความรู้สึกข้าเพิ่งนึกคิดได้ว่าตนเองควรจะทำอะไร เขาเป็นหน้ากลับไปสู่ดออากาศบริสุทธิ์เฮือกใหญ่ กลั่นลมหายใจแล้ววิ่งขึ้นหน้าเพื่อลงมือคลายจุดบนร่างสหายสนิท แต่ทันทีที่เห็นนิ้วของตนและคราบน้ำคำรำวนขยะเขยง หัวคิ้วยิ่งขมวดแน่นขึ้นอีก

"มาทางนี้เร็ว มีคนร้าย!"

เมื่อโอวเงินเวยกกลับมาเป็นอิสระอีกครั้งก็แผดเสียงกร้าวขึ้นทันควัน เล่นเอาเถียนอีลู่หูแทบดับ แต่เขายังไม่มีโอกาสกล่าววาจาแม้ครึ่งประโยค สหายสนิทก็สำแดงวิชาตัวเบาหายไปเสียแล้ว เขาจึงได้แต่สะบัดมือไปมา แล้วรีบไล่ตามไป

สมควรตาย! เขาจะต้อง...จะต้องจับหญิงชุดดำที่กล้ากระตุกหนวดเสือกลับมาให้จงได้! โอวเงินเวยไล่กวาดเร็วรีขณะกัณฑ์กรอด ใจก็คิดว่าแค่นี้ไม่ทำอะไรขอเป็นลูกผู้ชาย

ท่ามกลางความเงียบสงัดในราตรีมืดมิด เสียงตะโกนของเขายังผลให้เวรยามกรูกันออกมา พวกกันควานหาตัวผู้บุกรุกที่น่าสงสัยไปทั่วบริเวณ

เอ๊ะ? เหตุใดถึงหาอาจารย์สามไม่พบ

"อาจารย์สาม? อาจารย์สาม?"

ชย่าอวีซิงกตเสียงแผ่วลง โลดแล่นตามหาคนที่ท่ามกลางศาลาหอสูง ครั้นได้ยินเสียงตวาดกร้าวราวฟ้าผ่าดังขึ้น "มาทางนี้เร็ว มีคนร้าย!" นางก็ตระหนักว่าคราวเคราะห์มาเยือนแล้ว

หัวใจนางเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง พลังลี้วชลุ่ยออกมาเป่าเสียงสั้นๆ เจ็ดครั้ง เป็นสัญญาณว่าให้ล่าถอยไปก่อนไม่ต้องรวมพล

โอวเงินเวยซึ่งเดือดจัดจนไม่อาจยับยั้งอารมณ์รับรู้ถึงเสียงลมที่พัดแผก
ไปได้ด้วยสัมผัสอันเฉียบคม นัยน์ตาดำสนิทของเขาหรีแคบ ตั้งใจเงี่ยหูฟัง
ครั้นแน่ใจตำแหน่งที่มาของเสียงก็ตรงดิ่งไปยังทิศทางนั้นทันที

ส่วนชยาอวีชินครั้นเป่าขลุ่ยเสร็จก็มุ่งไปยังกำแพงที่ล้อมรอบเร็วจี
ราวลูกธนูพุ่งจากคันศร ทันใดนั้นสายลมพัดโฉบมาระลอกหนึ่ง...สวรรคค์ เหม็น
เหลือเกิน! นางย่นจมูกงามได้รูป พลันตระหนักได้ว่านั่นคือกลิ่นน้ำคร่ำ...

แยะแล้ว แยะแล้ว! นางรีบเร่งความเร็วด้วยความตื่นตระหนก
หากแต่จังหวะที่กำลังจะข้ามพ้นกำแพง ร่างทั้งร่างก็ถูก 'มนุษย์น้ำคร่ำ'
กอดหีบจากด้านหลัง นางชั้ดฝ่ามือโดยสัญชาตญาณ แต่การเคลื่อนไหว
ของเขาร่องไวกว่า ลงมือสกัดจุดบนร่างของนางทันที มือหนารวบช่วงเอว
ของนางแน่น กักขังนางไว้ในอ้อมกอดแกร่งของเขาโดยสิ้นเชิง ก่อนจะเทิน
ร่างลงจากกำแพง

แหะ...สวรรคค์ เหม็นจะตายอยู่แล้ว! แต่ครั้งนี้ผู้ที่ขยับไปไหนไม่ได้
กลับเป็นตัวนางเสียแทน นางหนีไปไหนไม่รอดแล้ว

โชคดีที่ผู้ช่วยชีวิตมาแล้ว ดวงตาของชยาอวีชินเป็นประกายวาววับ
เมื่อเห็นอาจารย์สามกระโจนเข้ามาหมายชิงตัวนาง

"ปล่อยนางนะ!"

"หี! มีผู้ช่วยด้วยนั่นหรือ"

โอวเงินเวยส่งเสียงที่เย็นๆ ทีหนึ่ง ก่อนชั้ดฝ่ามือให้ผู้มาถึงจำต้อง
หลบเลี้ยวเบี่ยงกาย ครั้นเห็นว่าเหล่าเวรยามในสวนรุ่งโรจน์พากันแห่มาจาก
ทุกสารทิศ เขาไม่มีแเก้ใจจะอยู่ต่อ กระซบสตรีที่อยู่ในอ้อมแขนเตรียมมุ่งไป
ที่เรือนด้านหลัง

ช่ย่าอวีซิ่นทอดสายตากลับไปบ่อยครั้งอย่างเป็นกังวล เห็นอาจารย์สาม ถูกเหล่าเวรยามกรูเข้าโอบล้อมแน่นหนา อีกทั้งพวกเขาล้วนมีไข่กระดุกอ่อนดูจากท่าร่างที่แสดงก็รู้แล้ว แต่อาจารย์สาม...คงจะเอาตัวรอดได้กระมัง

นางมัวแต่ห่วงพะวงถึงอาจารย์สามท่าเดียว กระทั่งเขาลับสายตาไปนางถึงเพิ่งจะนึกคิดถึงสถานการณ์วิกฤตของตนเอง นึกไม่ถึงว่ากำลังภายในของตู้คังหยวนจะแก่กล้าเช่นนี้ สามารถเดินลมปราณคลายจุดด้วยตนเองได้รวดเร็วนัก คราวนี้กลับกลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตเสียแล้ว นางปฏิบัติภารกิจไม่สำเร็จซ้ำยังโดนจับเสียอีก

เพียงแต่...ตัวเขาเหม็นเหลือเกิน! เหตุใดต้องกอดรัดนางจนแน่นด้วยนางจนจะสำรอกอยู่แล้ว...

"ฮึก...ฮึก...ฮึก..." กระทบะของนางเริ่มปั่นป่วน

ครั้นสติบเสียง โอวเงินเวยก้มลงจับจ้องนางอย่างโกรธขี้งู ถูกเขาจี้สกัดจุดไว้แล้วแท้ๆ นางยังบังอาจส่งเสียงขยักขยอนถี่ยิบ ไม่รู้จักคิดเสียบ้างว่าผู้ใดที่ทำให้เขาต้องอยู่ในสภาพเหม็นหึ่งเช่นนี้!

ชายหนุ่มกัณฑ์พันกรอด กระชับร่างนางไว้ขณะกระโดดต่อเนื่องหลายครั้งมุ่งหน้ากลับสู่เรือนพักของตนเอง เมื่อสาวใช้และเด็กรับใช้หลายคนเห็นคนชุดดำในอ้อมแขนของเขาต่างพากันตาเบิกโพลงในตอนแรก ตามติดด้วยคิ้วที่ขมวดมุ่นและจมูกยับย่น แต่กลับไม่กล้าแสดงอาการใดๆ อีก

เขาทอดสายตาไปทางเรือนรับรองหลังหนึ่งซึ่งอยู่ถัดจากเรือนนอนที่นั่นมีแสงโคมสว่างไสว ทั้งยังมีเสียงสรวลเสเฮฮาดังแว่วมาได้ยิน แววดาพลันเคร่งเครียด

ยามนี้ในที่สุดเทียนอีลู่ก็ติดตามมาจนทัน เนื่องจากพลังวัตรอ่อนด้อย

แผนชีวิตสามี

กว่าไอวเงินเว่ยอยู่มาก แม้จะหยุดยั้งแล้วก็ยังหอบแฮกจนพูดอะไรไม่ออก กอปรกับ 'กลิ่นเหม็นตลบ' จากตัวของสหายสนิท ด้วยเหตุนี้เขาจึงทำได้เพียงเอามือบีบจมูก แล้วชี้ไปยังสตรีที่อยู่ในอ้อมแขนของอีกฝ่าย ความหมายก็คือ 'นางเป็นใคร'

"เจ้าโล่พวกนั้นไปซะ อีกอย่างหากไม่มีคำสั่งจากข้าห้ามผู้ใดเข้ามาที่นี่เด็ดขาด" ครั้นไอวเงินเว่ยกล่าวจบก็สาวเท้ามุ่งเข้าเรือนนอนไปโดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับ

เถียนอู่ลู่เข้าใจแจ่มแจ้ง เขาจึงเดินไปต้อนผู้คนในเรือนรับรองข้างๆ อย่างยอมรับชะตากรรม

จนถึงตอนนี้ เหล่าบ่าวรับใช้ที่นำสงสารถึงเฟิงจะกล้าบีบจมูกตนเอง อ้าปากสูดรับอากาศกันยกใหญ่

สวรรค์ นายท่านเหม็นเหลือเกิน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)